

DECEPTIVE BODIES
CHARLOTTE VANDEN EYNDE/DOLORES BOUCKAERT

70'

Actrice/beeldend kunstenaar **Dolores Bouckaert** en danseres **Charlotte Vanden Eynde** delen een sterke fascinatie voor het lichaam. Zij verdiepten zich in het fenomeen hysterie, waarin de bedrieglijkheid van het lichaam op een theatrale manier tot uiting komt. In **Deceptive Bodies** nemen zij hun eigen en elkaars lichaam onder de loep. Ze gaan na hoe de taal van het lichaam geïnterpreteerd en gemanipuleerd kan worden. Wat gebeurt er als we op scène staan? Welke transformatie vindt daar plaats? Hoe 'echt' kan het theatrale lichaam zijn?

Op TAZ wordt de aangepaste **museale versie** getoond, ontdaan van podium en theaterlicht. In de museale versie van *Deceptive Bodies* neemt de voorstelling het publiek mee doorheen het museum. Het parcours gaat door verschillende ruimtes waar telkens een andere scène wordt gebracht. Bij sommige scenes wordt gevraagd te gaan zitten zodat iedereen kan zien.

'Wat een onschuldig spelletje lijkt, wordt al gauw een manipulatief en sensueel machtsduel.'
(DE STANDAARD ***)

CONCEPT & PERFORMANCE: Charlotte Vanden Eynde & Dolores Bouckaert. KOSTUUMS: An Breugelmans. ASSISTENTIE KOSTUUMS: Eefje Wijnings. LICHT: Marc Dewit. REALISATIE DECOR: Lander Thys. OUTSIDE-EYE: Maya Wilsens. ADVIES: Marc Vanrunxt. PRODUCTIE: Margarita Production (Hiros). COPRODUCTIE: Kaaitheater, BUDA. IN SAMENWERKING MET: CAMPO, Vooruit, wpZimmer, STUK. DANK AAN: Museum dr. Guislain. MET STEUN VAN: de Vlaamse Overheid. MUZIEK: 'Lamento della ninfa' Monteverdi / Roberta Mameli & La Venexiana (arr. for jazz ensemble)

De **lichamelijkheid** in het werk van **Vanden Eynde** en de **theatraliteit** in het werk van **Bouckaert** komen hier samen in een onderzoek naar de representatie en de perceptie van het lichaam. In een intieme wisselwerking gaan zij op zoek naar een **gemeenschappelijke bewegings- en beeldtaal** en breken zo elkaars artistieke universum open. Zij nemen hun eigen en elkaars lichaam onder de loep en gaan na hoe de taal van het lichaam geïnterpreteerd, maar ook gemanipuleerd kan worden. Hoe het lichaam vertaalt wat in ons leeft, maar ons tegelijkertijd misleidt, alsof het een eigen leven leidt.

Als voedingsbodem voor hun onderzoek naar de raadselachtige en bedrieglijke taal van het lichaam verdiepten Vanden Eynde en Bouckaert zich in het fenomeen **hysterie**, met name de esthetisering en theatralisatie ervan, en hoe deze aandoening zich door middel van suggestie ontwikkelde. Hoewel de symptomen uiterst fysiek waren, kon men ze niet organisch verklaren. De fysieke uitingsvormen waren vaak zeer esthetisch, dansant en theatraal, en ontwikkelden zich tot ware 'choreografieën', die onder de noemer van wetenschappelijk onderzoek vol overgave door patiënten voor publiek werden opgevoerd. Naar de waarachtigheid van deze vertoningen is het echter gissen. Wat er zich precies afspeelde in het hoofd en lichaam van deze vrouwen blijft tot op heden ambigu en voor interpretatie vatbaar.

De vraag naar **waarachtigheid en manipulatie** trekken Bouckaert en Vanden Eynde door naar de context van een theater- of dansvoorstelling. Wat gebeurt er met ons als we op een scène staan? Welke transformatie vindt daar plaats? Hoe bedrieglijk is het theatrale lichaam dat we tonen? Hoe waarachtig, hoe 'echt' kan het zijn, steeds weer balancerend tussen weerloosheid en macht, zowel overgeleverd als schuldig aan allerhande vormen van manipulatie en suggestie?

Deceptive Bodies wordt een fysieke, beeldende én theatrale voorstelling, waarin het ambigue spel van de representatie en de wonderlijke intenties en mogelijkheden van het theatrale lichaam worden afgetast.

Charlotte Vanden Eynde (°1975) is danseres, choreografe, actrice en videokunstenares.

In 1999 studeerde ze af aan P.A.R.T.S.. Sinds 1997 creëert ze eigenzinnige choreografieën en performances, waarin het lichaam op een zeer beeldende en sensitieve manier centraal staat.

Aankankelijk draaide haar werk rond kwetsbaarheid, intimiteit en vrouwelijkheid ('Benenbreken', 'Zij Ogen', 'Vrouwenvouwen').

Vervolgens spitste ze zich toe op het lichaam als materie en (ver)beeldend object/subject, daarbij gebruik makend van objecten en videoprojecties op het lichaam, in de duetten 'Lijfstof' (met Ugo

Dehaes) en 'MAP ME' (Creatieprijs Dans SACD 2003).

Met het groepswerk 'Beginnings/Endings' keerde zij terug naar de pure dans, een ontwikkeling die zich doorzette in de twee danssolo's 'I'm Sorry It's (Not) A Story' en 'Shapeless'. Hiervoor ging zij de dialoog aan met haar dansbagage, in een poging deze naar haar hand te zetten: op zoek naar vrijheid en persoonlijke expressie binnen de vormelijkheid van de dans.

Haar voorstellingen waren te zien in binnen en –buitenland, van het Kunstenfestivaldesarts in Brussel tot DTW in New York.

Naast haar werk als choreografe is Vanden Eynde ook actief binnen **theater en film** als danseres en actrice. Zo werkte zij samen met theatermaker Jan Decorte ('Amlett') en speelde zij de hoofdrol in de film 'Meisje' van Dorothée van den Berghe (Beste Actrice Amiens 2002).

Sinds 2004 maakt zij eveneens **videofilms en –installaties** (MDD, Watou), steeds vanuit de beeldende en expressieve mogelijkheden van het lichaam.

De artistieke veelzijdigheid van **Dolores Bouckaert** (°1976) vertaalt zich onder meer in video, theater, performance, fotografie ... Ze werkt aan een complex oeuvre waarin het onderzoek naar de relatie tussen het ik en de ander centraal staat. Thema's zoals schoonheid, intimiteit, pijn, melancholie en eenzaamheid verstrengelen zich als rode draden door haar werk. Haar drang om te creëren ontstaat uit nieuwsgierigheid en positieve onrust. Haar zoektocht naar de relatie tussen het ik en (de) ander en het ultieme verlangen om de ander te ontleden, resulteert in een eigen allesomvattende kunstvorm.

Een constante in haar werk is het streven naar een poging tot intimiteit. Het samen zijn, het samen horen maar ook de revolte daartegen, de weerzin, het verzet. Welke uit- of omwegen we invluchten tot we hopeloos belanden of terug kiezen voor de éénzame (on)rust, wat een oneindig proces is. Zij neemt hiervan akte, toont beelden als zijn ze in tijdelijke staat van beschuldiging gesteld. Daarom dat haar getoonde werken nooit 'definitief' zijn maar veeleer momentopnames. Men zou kunnen stellen dat de toeschouwer (of het nu in haar foto's, videowerk, theater of geschriften gaat) telkens een fragment te zien krijgt uit een langspeelfilm of een biografie die geschreven wordt nog tijdens het leven zelf.

www.hiros.be

www.charlottevandeneinde.be